

והטעם שלא יאמרו זה העץ וכו', כתב מדעתו ויראה לי דלכן אין קוברין אותן בקברו ממש כדי שלא יהא לו מזכרת עון בקברו, ולכן קוברין בתוך ד אמות מקברו דזהו שיעור תפוסה, כן פירש"י שם. ולא ידעתי מנלן דזהו שיעור תפוסה ובגזיר (סה.) לא משמע כן ע"ש וצ"ע.

יג. וכתב הרמב"ם בפט"ו דין י, כל הנסקלין שבתורה ית, ואלו הן: הבא על האם ועל אשת אב ועל כלתו ועל נערה המאורסה ועל הזכור והשוכב עם בהמה והאשה המביאה את הבהמה עליה והמגדף והעובד עכו"ם והנותן מזרעו למולך ובעל אוב ובעל ידעוני והמסית והמדיח והמכשף והמחלל את השבת והמקלל אביו או אמו ובן סורר ומורה עכ"ל. וזהו במשנה (נג.), וחשיב מקלל אביו ואמו באחת, ולא ידעתי למה ואי משום דבפסוק אחד הן, הלא גם אוב וידעוני בפסוק אחד הם, ואולי דבהם כתיב אוב או ידעוני ובכאן כתיב אביו ואמו, ועוד דאוב וידעוני חלוקין בקרבנות בשוגג כמ"ש בפ"א משגגות, ועל מקלל ליכא קרבן שאין בו מעשה, כמו במגדף דליכא קרבן מהך טעמא כמ"ש שם.

יד. עוד כתב, כל הנשרפין עשרה, ואלו הן: בת כהן שזינתה תחת בעלה ובא על בתו ועל בת בתו ועל בת בנו ועל בת אשתו ועל בת בנה ועל בת בתה ועל חמותו ועל אם חמותו ועל אם חמיו, והוא שבא עליה בחיי אשתו, אבל לאחר מיתת אשתו, הרי הן בכרת בלבד בכלל העריות עכ"ל. וזה שכתב בחיי אשתו אכל עריות, דאשתו קאי גם על בת אשתו וכו' (לח"מ) וזהו משנה שם ריש פ"ט.

טו. וכתב עוד, הנהרגין שנים, הרוצח והנדח. הנחנקין ששה, ואלו הן: הבא על אשת איש, החובל באביו או באמו וגונב נפש מישראל וזקן ממרא ונביא השקר והמתנבא בשם עכו"ם, נמצאו כל הרוגי ב"ד ששה ושלושים עכ"ל. וזוממין לא חשיב כאן, דלא חשיב אלא בעלי גוף העברות (עלח"מ ולפמ"ש א"ש). ואע"ג דמתנבא בשם עכו"ם הרי הוא בכלל המתנבא מה שלא נאמר לו, י"ל דזה צריך לחקור מנביא אחר אם נאמר לו אם לאו, אבל כשמתנבא בשם עכו"ם מיד הורגין אותו. ותמיהני למה לא חשיב במתנבא מה שלא נאמר לו אפילו נאמר לנביא אחר כמבואר במשנה וגמ' ס"פ הנחנקין, ואולי דבלא נאמר לו כלול שניהם.

נד. דיני חייבי מלקיות ובו יז סעיפים

א. דע דמלקות נאמרה בתורה רק פעם אחת, בפ' תצא: כי יהיה ריב בין אנשים ונגשו אל המשפט ושפטום והצדיק את הצדיק והרשיעו את הרשע והיה אם בן הכות הרשע והפילו השופט וגו' לא תחסום שור בדישו, ומזה למדנו דלכל רשע יש להלקות, והעובר על מצות התורה הרי הוא רשע אם עבר במזיד, ואם תשאל דא"כ גם כשעבר על עשה ועל ל"ת הניתק לעשה למה אינו לוקה.

ב. אך לזה דרשו בספרי, והרשיעו את הרשע, יכול כל מרשיעים לוקים, ת"ל והיה אם בן הכות הרשע, פעמים לוקה ופעמים אינו לוקה, ודריש בן מלשון הבנה להבין מתי לוקה ומתי אינו לוקה, ואומר עוד ועדיין איני יודע באיזה הם חלוקים, כלומר במה חלוק הלוקה לאינו לוקה, ת"ל לא תחסום שור בדישו מה חסימה מיוחדת מצות לא תעשה ולוקה אף כל שהוא מצות ל"ת הרי הוא לוקה, או כל מצות ל"ת